

Womhaj Bóh!

Cizklo 45.

6. nov.

Četnik 8.

1898.

Serbske njedzelske kopjenka.

Wudawaju so kóždy šobotu w Esmolerjez knihiczišceznici w Budyschinje a šu tam dostacž sa šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 up.

22. njedzela po šwjatej Trojizn.

Psalm 119, 109.

Ja noschu šwoju duschu stajnje we šwojimaj rukomaj.

Mjes dwěmaj kralomaj Indiskeje bě krwawna wójna nastala. Po krótkim bu tón jedyn wot drugeho móznischeho pšchedobymany; wón šam bu morjenty, jeho hłowne město wutupjene, jeho zylj kraj šapuščeny. Jeho jeniczi šyn, trónowy herba, bu we hłownym měšće dobnečerjowym do jastwa šadženy. Šchěšnacze lět štary bě tehdy tón mlodženz, jako šo jastwowe durje šady njeho šamfachu. Šsydom lět dolho hižo we šwojim jastwje tradasche. Móznici knjezerjo druhich krajow běchu hušto ja njeho prošyli — wscho podarmo. Škóncznje da šo kralowa wutroba šmjehečicz. Wón šjewi jatemu mlodženzej, šo budže šo š jastwa puščečicz, a to šjawnje w pšchipoldniškej hodžinje pšches zyle město wješcz a po tym šwobodnošč dostacž.

„Šak budža ludžo hladacž, šak budža woezi čzinicz!“ mlodženz džesche. Šral pať wotmolwi: „Mój šyno, ty hiščeze njewěš, šak budžesč pšches město wjedženy“. Jako bě postajeny čzaš pšichol, jemu kral škryštalnu šchlu š mlokom napjeljenu do rukow dawajo džesche: „Moslijesč-li jeniczku šapku, dha šy šmjercze hódny“. Ša mlodženzom pať štupi šo wojeršči wotrocž š kalacžom w ruzy, šo by jeho šarajyl, hdy by jenož jeniczku šapcziczku rosłal.

Š bliska a š daloka běchu šo ludžo šesčli, šo bychu na kralowskeho mlodženza na jeho štrašnym puezu hladali.

Šlowu pšchi hłowje na hašach a torhosčezach štejachu, wšhitke wokna běchu wobšadžene, haj šamo na tšechi běchu někotři šalěšli.

Jako bě mlodženz šwój štrašny khód pšches ludži dokonjal, kotřiž njeběchu žaneho woka wot njeho wotwobrocžili, kral š njemu štušiwšči džesche: „Šakje dha šu ludžo woezi čzinicz? „O kralo“, mlodženz wotmolwi, „na to nješym pohladal, mějach jenož šedžbu na šwoje žiwjenje we šwojimaj rukomaj!“

Ša tuteho mlodženza šmy podobni; pšchetož wot naš reka: ja noschu šwoju duschu stajnje we šwojimaj rukomaj. Ššches hnadu njebješkeho krala šmy š jastwa teho njepšhecžela wumoženi, šmy dostali šbóžnu šwobodnošč tych džeczic Božich pšches teho šameho, kiž je jastwo jatych wjedł. Ššepšindžemy pať nihdy na nihdy š temu šonzej naškeho njebješkeho powołanja w Škryštušku Šesufu, hdyž šwěru njekedžbujemy šami na šo. Šněkotryžkuliz tež kaž tamny mlodženz wokolo šo hladajo šo prašcha: šakje budža ludžo woezi čzinicz? šchto budža prajicz? hdyž šo šako š Bohu pšchiwobroczi a počina šako šemšchi a š spowjedzi khodžicz, š Bohu šo modlicž a nowe žiwjenje wješcz, na čzož bě šnano hižo dlěje šabyl a škomdžil. Š šo by radšcho nnts pohladal do šwojeje wutroby; hdyž šo tež naštroži pohladajo do jeje čžemnoščez, š kotrejež je šo džeczaza wěra wscha šhubila. Šle budž štrošchtna, luba dušcha, Šesuf je prajil: teho, kiž še mni pšchindže, njebudu ja won wustorcžicz, a ta krej Šesom Škryšta, teho šyna Božeho, wuezišči naš wot wšchitkich našchich hrechow. Šo

žaneje važnosće nima, štož žebi ludžo wo tebi myšla a rěčža — to je dže wašchuje teho žwěta — ale to je važne, wyšoko važne, štož Bóh tón knjes žebi wo tebi myšli, kiž wutrobny a jěrchenje spytuje a derje wě, što na čłowjeku je.

Nasche žiwjenje je w naschimaj rukomaj, a sady naš žmjerč hrošy. Čižmy, so bychmy šbóžni byli s bojosćžu a se rženjom a wšchitkón našch duch a dušcha a čželo njech budže bjes poroka šđeržane hačž na pschichod našcheho knjesa Jesom Khrysta.

Čžim drožiče nam nasche kublo je, čžim bóle je wobthowamy a w kedžbu mamy. Najdrožiče kublo pať je našcha nježmjertna dušcha, kotraž je wot Boha a po Božy a t Bohu štworjena. Teho dla kedžbujmy na to, štož Bože šłowo nam pschitwola: wobarnuj šwoju dušchu a njewohladať žo s wopjecžizu (1. Mójš. 19, 17) a: čžekajče s Babela, so by kóždy šwoju dušchu wumohl, so byšchče žo w jeho šłósczi nješkasny (Jerem. 51, 6): psche-tož šhto pomha čžłowjkej, hdy by runje žyly šwět dobyť a pať na šwojej dušchi šchodowať? abo šhto móže čžłowjek t wumóženju šwojeje dušche dacž? Haj:

Šhtož šwoju dušchu šhubi,
Tón šhubi wšchitko s nej,
A wyšchche teho rubi
Wón knjesej Jesušej,
Šhtož tola jemu šlušcha,
Šhtož wón šej warhowa.
Ach, to je našcha dušcha,
Tak droho kupjena!

Duž dha njech je to našcha wobštajna próštwá: wumóž moju dušchu wot mjecža! njech je to nasche wšchědne hešło: ja nošchu šwoju dušchu štajnje we šwojimaj rukomaj, so bychmy junu psches hnadu teho, w kotrehož ruzny je dušcha wot wšchitkeho, štož žiwe je, a kiž je nasche dušche wutrobneje lubowať, nješeni byli wot jandželow do Abrahadoweho kłina. Šamjenj.

Ráda=Budyški.

Sprawnosć dowjedže t dobremu kónzej.

3. Šsudjenje.

(Pofracžowanje.)

Šsudnistwo štejesche na hornim torhosćžu pódla khlěbownje, hdyž Freibergšy pječarjo šwoje pječžwa pschedawachu. „Tamne šchtyri ławki nětko“, tak powjeda kchronika, „sa kotrymiž žo šudžesche, a kotrež běchu w šchtyrivotowu šestajane, so bychy tu tak trěbne wobhodženja sa pošlučarjom byle, štejachu šemi rune, hewať by s čžekža móžno bylo, konje a kruny psched šud pschijewječž. Šso wě, hłowna wošoba bě tu šudnik.“ Wašchnje bě, so žo w tym čžakžu šudžesche, hdyž šłóncžto najwšchishe na nješju štejesche, a tak dha žo tež šta, so šandrika wokolo pschipołdnja s jastwa t tamnym šchtyrjom ławkam dowjedžechu.

Wnošny ludžo běchu žo hižo psched šudnym domom šechli a postrowichu šwjajaneho s hrožazym, džiwinim wolanjom. Wšchitzy běchu dženža hišchče bóle na njeho, dokelž běšche wón hišchče wšchón krawny, a ani wottruhany, ani ščžekany. Wobškoržerjom pať s čžłowjekom se šwjajanej hłowu a s forczmarjom jako šwědkow witachu se šobucžucžom. Wobšebitu kedžbliwošćž wubudži tež pištar, kotryž žyly wobškoržerjom namjedowasche. Dženža pať běšche žo tež wot nohow hačž do hłowny nowu draštu šwobletal, hdyž tež běšche hewať štajnje we wjetkej drašče kholdžil. Ša powjas mějesche pišany židžany bant, nohajzy a tež dolhe psykojte čžrije běchu se židu rjenje wuschite. Runje tak nowy šdasche žo jeho kwicž, kotryž mějesche na ramjenjomaj wišajo, se šchtyri a dwazecžoreho wšchelakeho šuknja běšche wón šechity, wušto na žiwot šechity módry jiplk a šchěrofi čžerwjemy klobuť na hłowje, wupycheny s pišanyymi pawołyymi pjerjemi a židžanyymi bantami,

šotrež kaž hadžiki psches dolhe kudžerjame wlošny došahachu; do bantowych kónzow njeběšche žebi dženža lěšne worjeschki šaschil, ale dobre a prawdžite muškatowe worjeschki. Š brónjemi žo pištarjo a špěwarjo ženje njedebichu. Khiba na pucžowanju; wón pať pschińdže tež bjes hušlow, bjes kotrychž wón hewať ženje psches próh nještupi. Tak dha njemějesche jeho dženža nihtó sa čžłowjeka, kotryž „kublo prjedy čžejče“ wosmje. Wšchako tež njeběšche šem pschichoť, so by tu šaspewať abo šapiskať; t temu, kažž tež t wješolemu picžu po wušbudženju běšche forczma na hospodže pschihotowana.

Šłóncžnje pschińdže šudnik, běšche to přeni hejtman, s mjenom Šendrich, šprawny čžłowjek we wšchém šwojim smyšlenju, sa nim pschińdžechu ławnizy. To běchu važni mužojo pschi wušbudženju, hdyž dyrbjesche kóždy — a na to běšche khostanje postajene — šarčžerja mēčž. Běšche tež šudnik hłowna wošoba pschi wušbudženju, dha wón tola, tak rucže hačž wón na šudnym stole šedžesche, žane wušbudženje šam postajičž nješmēdžesche, wón mějesche žo jenož sa wušbudženjom prašhecž a nješmēdžesche wo wušbudženju, tak rucže hačž běšche wone wuprajene, ani rēčžecž abo je jako njeprawe šakudžicž.

Hdyž běchu žo wšchitzy, kotryž běchu žo tu wušbudženja dla šechli, na tamne šchtyri ławki šehydali, a hdyž Šandrik s měšchczanškim wotrocžkom šrijedža štejesche, šarčžerja šudnik t ławnikam:

„Ša žo waš prašcham dla wušbudženja, jeli so je tu jena s tšjoch pschicžinow, hačž dyrbimy tu po prawu tež šudžicž?“

Hdyž běchu jemu pschihłošowali, rēčžesche wón dale tak: „Duž dha šudžmy naschu wēž po šudniškim prawu, so dyrbi tu kóždy čžłowjek po čžejčzi škoržicž, a so kóždy, šhtož tu tež škoržicž ma, žebi muža wosmje, kotryž šłowczka sa njeho rēčži, kaž je po prawu. Duž dha šasamy našchej wēžy mēr a pokoj. Šhtož mēr kasny je šłowami, tón hladať žo šwojeho kubla, a šhtož jón kasny se škutkami, tón hladať žo šwojeje šchije.“

Duž šarčžerja forczmar: „Knjes šudniko! Šadžam žo, so šwoju škoržbu t dobremu kónzej domjedu, dokelž mnošny čžestni ludžo wo mojej wēžy wjedža, a dokelž šu žo šem šechli, wo mojej škoržbnej wēžy wuprajicž, kaž je žo podala, a dokelž tu tež tutón rošraženy čžłowjek psched wami šteji, so by wón šwoju ranu pokasať, kotryž šym ja po wašchej pschikasni wot tšjoch šušodow wobhladačž dal, hačž je wona s mjecžom šražena. Duž dha ja wobškoržu tuteho šem pschijwedženeho, šwjajaneho čžłowjeka, kotryž žo Šandrik mjenuje, so je wón patoržizu mjecžor do mojeho domu pschichoť a so je wón, jako ja sa njeho pošłanje pschihotowach, s mojimi hoščžemi, hačž dotal mērnje w mojim čžestnym domje pschewyważymi, šwadu šapocžal a s mjecžom ranu šrašyl a tež mojej domownošćži s tutym domaphtanjom šchodu nahotowať. Knjes šudniko! prašhecže žo tutych ludži, šhto woni wo tym wjedža!“

„Šsy ty Šandrik?“ woprašča žo šudnik wobškorženeho.

„Ššym Šawol Šandrik, rodženy Freibergczan“, běšche jeho wotmołwjenje.

Mjes tym běchu tamni tšjo mjenowani šušodža do předka štipili a tamny mjes wobškoržerjemi štejazny muž je šwjajanej hłowu běšche šwoju wobalku wotwajasať, so móžesche kóždy jeho ranu wobhladačž. Wo šrijedž čžola šdasche žo wona wo wjele hóršcha, dnyli wo wjele wjetšcha Šandrikowa wo šrijedž hłowny.

„Šchtó wot šudniškich knjesow rukuje sa tutych šwědcžaznych šušodow, so šu wšchitzy tšjo šahydleni se šwojim khadolbom, hačžž tež bydla w šchtwórtěj abo šchestej hašny?“ woprašča žo šudnik.

Běšche to Šakub Šudracžk, kotryž jako pschitomny šudniški knjes poštaže a rukowasche. Wo šdacžu žo Šandrik sa tehole rukowarja šajimowasche. Wón pohlada kruzče na njeho a kedžbowasche na šynt jeho hłowja.

Šako šudnik nětko tutych tšjoch šwědkow napominasche, so bychy po prawdže a wěrnošćži wuprajili, hačž je rana „s mjecžom rubnjena“ byla, dha wotmołwi jedny s nich hnydom šobu sa drugeju:

„Wny hinať njemóžemy, hačž so tu tak šwědcžimy, jako žebi to wěrnošćž žada, so šmy přeni džen hodow rano po wašchej pschikasni, knjes šudniko, ranu tehole šrajeneho muža wobhladowali a so šmy ju jako njedawno s mjecžom narubnjenu špóšnali.“

„Duž dha prašcham žo ja waš wšchitšich, kotryž šče šem pschihchli, so byšchče tu škoržili“, tak šarčžerja šudnik, „hačž móže něchtó s waš dopokasacž, so špomnjene domaphtanje wot tuteho muža wušhadžuje, kotryž žo Šandrik mjenuje?“

Duž dha wšchitzy kwoje ruzy posběhnychu, kotjiz běchu tehdy piskarjowi towašchojo byli, a tón jarčča, so by i dolhej, hladkej rěču, i kotrejž bebi tež pschiplawu jady lawkow stejazych pschipožlucharjom dobyč wjedzeše, iwjasaneho Handrika domapntanja winował, wustojnje kowu saplecziwšchi, so je zyle město wo tym pschešwědčene, so je wobskorženy wobhonjer i Čzech, kotremuž ma ho po wšchej prawdze schija pschikrótičicž.

Esudnik pať jemu tajtele kłowa sakaja, dokelž ho teho dla hiščeže žana stóržba pola njebo njeběše sapoložila.

Hdyž běše hiščeže forczmar wo tym rozprawil, ichtož běše wo zylej swadže widzał, rěčejše kudinik i wobskorženemu:

„Handriko, tuczi ludžo, wobšedženi a njewobšedženi, skorža Bohu, naschemu Anjesej, a naschemu markhrabi, hdžež wón tež je, a mi jako kudinik a wšchem tym, kotjiz bebi mēr a hnadu pscheja, a wobskoržuja tebe, kotryž tudy psched nami stejich, so by pschischol do tanueje hospody a by mēr kasył forczmarjei a hoščom a jich domapntal i wobronjenej ruku a i blyskotazym mjeczom, domiž ho njeje rana rubnyła, kotraž je ho wobhladowala a spósnala jako i mjeczom srubana. Chzešch ty i temu stejecz abo chzešch saprěwacz, abo mašch ty šwědka a rukowarja, kotryž twoju njewinu dopokaže?“

Nětko běše Handrikej dowolene rěčecz, hač runjež mějesche kóždy domapntanje ja hižo dopokasane. Jeho próstwu, so bychu swudowjenu Wjenježnikowu ho woprašeli, hač wón njeje Handrik a rodženy i Freiberga, hnydom wotpokasachu: žony njemóža psched kudinik šwědčicž a rukowacz. Duž dha žadaje wón bebi žana Wjenježnika ja rukowarja. Wažny by ja njebo bylo, hdy by ho pschipošnalo, so je wón i Freiberga rodženy. Dokelž běchu jeho hlowni wobskoržerjo i njesahydleneho pučowanšeho luda.

Esudnik póšla hnydom měščežanšeho wotrocžka i porucznosczu, so by knjesa Wjenježnika do spomnjemych ichtyri lawkow žadał. A nětko powjedaje Handrik kwoje poděidžjenja. Semu knano bychu škerje hiščeže wěri, njebychuli ludžo a lawnižy pschecžimo njemu roshorjeni byli. Běše ho tola kamemu kudinik frute napominanje se strony tachanta dostalo, kotrejž njemóžesche bjes wliwa wostacz. Žako ho měščežanski wotrocžk wot Wjenježnika wrócziwšchi powjescz pschinješy, so wón njecha mērtažerja a čžěšeho wobhonjerja dla psched kudinik pschińcz a psched tymi kudinikami, kotjiz ho tu wumoprašuja, a tych rěčow dla, kotrejž ho tu rěča, sakitowacz, dha pschiblošowachu mnohy wonka psched lawkami, a Sukubej Mudracžkej ho lohko poradzi, wobskorženeho jako pscheklepaneho jebaka wosnamjenicž, kotryž druhich wobskoržuje, hdžež to tola knjes kudinik ženje prjedy dowolicž nješmē, domiž njeje prěnja stóržba skóncžena.

(Poftracžowanje.)

Šnyšomj karancžk.

We malej jstwicžy, w nusy kědži —
Macž, placže jara trudnuschka,
Sa kwojim lubym kynkom žedži
Šmjercž wjedzeše joh' do njebja.

Tsi dny ku nětko hižo sašchle —
Nóž tšecža bliži šrudna ho,
So je ho jemu wóczko samtko
Ma wěčne jańdželiko jo.

D hdy by jeho sašo mēla
Toh' luboh' kynka jenicžtoh',
Š nim šbožowna by jeno byla,
Nětk w rowje šbožnje khowa ho.

Tej' hórka stóržba, a jej' žadošč
Šso pschezo sašo wonowja,
A jeje kyslow polna staroč —
Nóž placže a džen wote dnja. — —

Požluchaj jako nětko bije
Šodžina nóžna dwanata,
Kaž Boži hlóž ho dele lije
Mad wješ tam i wěže do doma.

Šso durje čžicho wotewrichu;
Nuts štupi mały jańdžek i njej,
Wón duchownu ma jašnu pychu
A hlada, kaž čžyl rěčecz i njej.

Šom' i woblicža ho jašnoscz kwečzi
A na macž miły šhladuje,
Pschi durjach steji tam, nětk rěči:
D luba mamka, jnaješch mje?

Macž pohladacz bej šedma šwěri;
Pať widži, so je jejny kyn.
Šchtó móhl joh' póžlacž? njeje i wěri,
Še wěnoscz? abo je knadz kón?

A hlaj — nětk čžiche postupuje
Tón jańdžek, a ho bliži i njej
A wot njeje bej wuproschuje:
D njeplacz — mamka — njeplacz hlej!

We kwojich małych rucžkach staji
Šarancžk, kiž rjany pschny be,
Psched macž, a jej tak pschi tym praji:
„Tu hladaj mamka, nětk je došč!“

Macž klyšchi to, duž čžishe praji:
„Čži njerosymju, kynko mój!“
„Ššym hromadžil,“ wón jnapschecžimi,
„Wichē twoje kysly, hladacz pój.“

Hlaj hač na kromku pjelnja nětko
Tón šarancžk twoje kyslyščki;
Štaj twoje kysly, zyle wšchitko,
Šo šarancžk njepscheběži mi.

Pschetož, hdyž jena jenicžka šapka
'Šcheže panje do toh' šarancžka,
Dha na dobo tón šly duch kłapa
Do mojoj' čžichoh' rowicžka.

Š tym kym ja jemu šapanjenu
Do wšcheje wěčne wěčnošče,
Še kwojnych honow wustorcženy
Š tej njebjeskeje krasnosče.

Tež Boži trošcht a Bože kłowo
A mēr b'dže čžekacz pschede mnu,
Ša šrudny dyrbju čžahnyč wóklo
Wot jenoh' mēsta i druhemu.

Duž prošchu čže, — o luba mama —
Chzešch dacž mi šbože wužiwacz,
Šdžerž kyslow ho, čže prošchu mama —
Šsej njedaj i wóczkow wuliwacz.

We tamnym, šwětkych hwěšdow raju
Mi jara — jara derje je,
Šam ja se jańdželemi hraju
A Boha khowalu wutrobnje

Wny rjany špěwy šawošchamy
Wschē Bohu i čžesči, w lubošči
Šso Bohu štajnje džakujemy,
Še čžlowške wucho njeklyšchi.

Tón džak ja wulku lubošč wášchu,
Kiž nade mnu seže čžimili,
Ša dawam Bohu próstwu našchu:
Wóh šwarnuj wšchitkich hromadži.

Do wullej šahrody naš seže
Wóh wšchitke džeczi hromadže,
Šdžež je tych krasnych kwětkow wjele,
Kiž wohladamy wjele.

A hdyž je rjenje wothladamy
Wón wot nich jara krasny dže,
Šdyž wone nam tu frostu rjane,
Dha ho wam w šwěče derje dže.

Tak kmy my derje šahowani,
Naš lubošč junu šjenoczi,
Psched njepschecželom šwarnowani,
Duž „mamka“ njebudž w starošči.

D njeplacz wjazy, ja čže šchitam
Kaž ty mje, tak ja tebe šaš',
D njeplacz, ja čže junu witam,
Ša tebe prošchu kóždy čžaš.

Mi luba mamka njesaidžeja
Te kwětki rjane lubošne,
Eso widžimy jažo, hdyž h'icheže kčžēja,
A potom wschitko derje je.

Ty czežkoty by wjele mēla,
Hdyž žywy bēch, bē w starošczi,
Esy mje dla wjele juješcz tu mēla
Wšcho cžinjeshje pak w lubošczi.

Ty nješky chzyla wotpoczowacz,
Hdyž domach ležach w thorosczi.
Wōh chzyl cže sa to pozohnowacz,
Eczin poslednje mi t lubošczi.

A njedaj twojim bylam kapacz
Se twojich wōczkow w trudnošczi,
So mōžu w mojim sbožu sflakacz
A sflodžicz sbožnošcz w kražnošczi.

Nětk macz je srosymila wschitko,
Schtož lube džeczō proscheshje,
A cžishje, kaž bē pschischlo nětko,
Eso jandželt wot nej' posbēže.

Njej' czežki sōn mje wobjal tudy?
Bē blud a myšle sjebane.
A tola widžu nješku bludy,
Tu steji karancžk byšowy.

Haj! lube džeczō, dyrbišch wuzicz,
Te sbožne kwětko njesjeshje,
Sa chzu wschē moje byly sčuzicz
Nětk njeb'dža wjazy pflakane.

To prajo džeržala je swēru
Schtož lubošcz t džješczu samōže.
Po sčmjerēzi je h'icheže chzyla swēru
Som' popschecz sbožne wošebje.

Esej lube džeczō pomjatkujēže,
Eso swēru stara sa waš macz,
Sej t lubošczu sō podžakujēže,
Waš Wōh b'dže sa to žohnowacz.

Haj budžēže pschēzo dobre, sčrawne
So macz nad wami wječle ma,
Dha bōrny wohladacže sčawnje,
Schto cžini lubošcz macžerna.

Ernst Helaf.

Wschelate t bliska a t daloka.

— Pošwjećenje přenjeje ewangelskeje zyrkwije w Jerusalemje je sō reformazyjski sčwjedžen mēlo w pschitomnošczi našeho lubo-
waneho kšejžora. Te sčłowa, kotrež je wōn pschi tym rēczal, sō
sawēšcže wopomnjenja hōdne sa wschitkich ewangelskich sčhēsčžanow.
Duž je lubym cžitarjam tudy podamy: „Ani blyšcž a mōž, ani
cžesčž, ani sčmjske kublo njeje, sčtož my jow pytamy, my jow py-
tamy, my prosymy a bēdžimy sō wo to jene, to najwyschšche kublo,
wo sbože našich duschow. A kaž ja to sčlubjenje mojih w Božy
wotpoczowazych přjedownikow: „Sa a mōj dom my chzemy temu
Anješej sčluzicz“, na tymle sčwjedženškim dnju wosprjetuju, tak ja
waš wschitkich t temu sčamemu sčlubjenu napominam. Kōždy njech
sō stara w sčwojim sčtancže a powołanju, sō wschitzy, kiz sō po
mjenje našeho sčchžžowaneho knjesa mjenuja, w tym sčnamjenju
teho wysōko sčwaleného mjena sčwoje žiwjenje wjedu t dohycžu
nade wschitkimi t hrēcha a sčebicnošcže wukhadžazymi cžemnymi
mozami. Wōh chzyl dacž, sō bychu wot jow bohate rēti žohnowanja
sō wuliwale do žyneho sčhēsčžijanstwa, sō na trōnje kaž w hēče,
domach a w žyšje dowēra t Bohu, lubošcz t bližšchemu, sčžerpli-
wosčž w cžerpnjenju a džēlo bychu wostale našeho luda najšdob-
nišcha pycha, sō by duch mēra ewangelsku zyrkej pschēzo bōle a bōle
napjelnjal a sčwjećil.“ To sō kražne sčłowa t wysōkeho hortu,
sčłowa, kajēž mōža jenož t wēry do žiwjenja Božej lubošcže
w Sčhrystusku, wo kotrež Jerusalem a Golgatha sčwēdčžitej, kaž
sčłote, cžisty parole cžłowškeho myšljenja a sččžuwanja wukhodžecž.
Duž tež pschējemy, sō bychu tele sčłowa žywy wothlōž namakale
we wutrobach wschitkich ewangelskich a sō bychu sō te pschēcža
w nich wuprajene tež dopjelnile.

— Pschichodny sčtwōrtk 10. novembra smēje sčerbiska předarška
konferenza sčwoje pošēdjenje w Budyšchinje.

— Sa sčararja sčfundarija w Budyšchinje je sō sčidženu
wutoru knjes sčarar Gābler t Delnich Dderwizow wušwolil.

— Našch wjelesasčluzžny zyrkwiny wucžer knjes Sčarjenk
31. oktobra sčwōj 25-lētny jubilej jako zyrkwiny wucžer w Sčro-
džischcžu sčwjećeshje. Sčralowske ministerstwo zyrkwinych a sčhulškich
naležnošczow je jeho sčwērne a sčwēdomlike sčstojuske sčutkowanje
pschipošnowšchi jemu cžēšne mjeno „kantor“ sčpožčžilo. Tutōn
cžēšny wufas je jemu w mjenje sčhulškeje wyschnošcže knjes sčarar
Wrosal w pschitomnošczi sčstupjerjow sčhulškeho a zyrkwineho pschēd-
štejicžerštwu sčwjedženšzy pschepodał. Tež našcha wošada je sčwo-
jemu kantorej sčwoju lubošcz a džakomnošcz t wutrobny m sbožo-
pschēcžom, tak wošebje tež se sčwjedženššimi darami wobšwēdčžila.
Tak dosta wōn kražny cžajnik, regulator, rjany kaschēžik t 6 sčlē-
bornymi kizami a dwōjimi widšicžkami a nožemi, kaschēžik t 12
sčlēbornymi kizkami a wjetšchi pjenes (60 hr.) sa sčpēchowanje
zyrkwineje hudžby; dale wukladowanje noweho sčakonja wot Cou-
arda w 3 swjasčach. Wōh sčpožcz našchemu jubilarēj sčtrowosčž a
mōž t dalšchemu žohnowanemu sčutkowanjū!

— Wobšamtko je sō nětko wot sčudništwa w Parisu, sō ma
sō wēž pschēcžitwo Dreifusēj, kiz kražneje pschērady dla na cžerto-
wej kupje sō jaty džerž, t nowa pschēpytowacz. Sčacz runje sō
přecz njeda sō je Dreifus do wschelaticch wēzow sčaplecženy a sčsch-
mjatany byl, je tola to sčrowe wustupjenje pschēcžitwo njemu pschē
wšchu mēru a te dopokasma, na kotrež je sō přeni sčud sčložowal,
sō tola kōtēro sčlabušchke, sō njeby jeho sčud t tajkemu cžwilowa-
zemu khostanju sčsčudžicz sčmēl, kotrež je sčamo hōrēche, hacž sčmjertne
khostanje. Pschetož na cžertowej kupje dyrbi cžłowjet po nēcžim
wotemrēcž; powētr je tam tajki, sō cžłowjet to dolho sčjesčž nje-
mōže. Našterje je Dreifus hižom sčmjerczi blisko abo t najmješšcha
kōtēro thorowaty. Pschetož pschēd kōrtkim je depescha dōšchla,
w kotrež sō lēkarjo Dreifusa pschēpytowazy sō wuprajili, sō wjazy
sa jeho žiwjenje nješteja. Mēšto teho, sō by sō thoremu nēkajte
polōženje posčicžilo, je ministerstwo te njelubošcžiwne wotwolwjenje
dalo: „Je-li sō Dreifus wumrje, damy jeho cžēlo balsamirowacz a do
Parisu pošlacz.“ A sawēšcže kōž t Franzowskeje, kiz je tam
přenja pschijēla, je wēžy t temu balsamirowanju sčobu pschijēšla.
S teho je widžicz, kat Franzowskej wyschnošcži na tym leži, sō
by Dreifus wumrjel. S tym by wona na najlēpsche waschne žyly wēž
wotbyla. Duž by sawēšcže sa Drepfusa wulke sbože bylo, hdyž by sō žywy
hišcže do Franzowskeje wrōczil. Sčrudne pak je to wopokasmo
wo wobštejnosčžach, kotrež w Franzowskej knježa.

— Našcha sčerbiska protyka na lēto 1899 je wuschla. Wona
nam jažo kaž kōžde lēto t wustojneho pjera wošebje tež rjany
rošhlad po našich Sčerbach podawa Wošebje wēšo sčpomina
na našeho njesapomniteho wōtčžinza Smišcha. Duž lubi Sčerbja,
džicže sčebi po sčwōj Pschēdženat. Pschetož wōn sčluschka do kōž-
deho sčerbškeho doma.

— Wōlby do pruskeho sčejma wotpošlancow maja sō w bližšchim
dnjach, hdyž sō sō w tamnym tydženju wōlbnū mužōjo wušwolili.
Naž sō nětko sčda, nješmēje wōlba pschēmēnjenje sa sčejm po jeho
wobšadženju. Sčenož konservativni njebudža w sčamej licžbj do
sčejma sčstupicž. W našich sčerbškich wōlbnych wokrēšach sō pak
nadžijomnje konservativni wušwola. Dobra konservativna myšl
sčluboko w našej ludowej wutrobje teži. Duž pak mōže sčebi tež
našch lud t dobrym prawom žadacz, sō by sō jemu to sčame do-
wērjenje napšchēcžitwo nješlo.

Porjedjenje stajerskich a cžishcžerškich smylkow w spēwje
„Sidron“ w tydženškim cžišle „Wohaj Wōh.“

W přenjej sčtucžzy dyrbi pošledni rynecžk rēfacž: Sidron,
„rēka“ kralowska, niz „ruka“.

W 2. sčtucžzy w 6. rynecžku dyrbi rēfacž: „Potulenje“ mēšto
„Potuleny“.

W 9. rynecžku 7. sčtucžki dyrbi rēfacž: Sčyn sō „prawny“,
niz „sčrawny“, rechtmāšig, niz rechtschaffen.

W 5. rynecžku 11. sčtucžki cžitaj: „Nēcžecž“ mēšto „Sčwēdčecž“.

W 12. sčtucžku sō spēw sčłoneži. Potom sčłowa: Dodawk,
11. oktobra atd. Sčłonežnje sčtucžka: „Sidronje, adž kajte sbože“.

B.